

Arrest

nr. 205 012 van 7 juni 2018
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) [rolnummer X].

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) [rolnummer X].

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 september 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 24 september 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds augustus 2009 in België zou verblijven; betrokkene zich sinds haar aankomst in België volledig geïntegreerd zou hebben in onze samenleving; zij ondertussen perfect Nederlands zou spreken en schrijven en zij haar uiterste best zou doen om haar kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren en zij hierdoor vele sociale contacten zou kunnen onderhouden; betrokkene vele contacten met Belgische vrienden en burens zou onderhouden; zij ondertussen een nieuw leven zou hebben opgebouwd in België; er na enkele tijd van aanpassing, goede contacten tot stand zouden zijn gekomen met een aantal mensen uit de omgeving van betrokkene, zij hier naar school zou zijn beginnen gaan en zij een grote vriendenkring zou hebben uitgebouwd; zij zich zou inzetten om deel te nemen aan allerlei sociale activiteiten, zij zich ondertussen perfect zou hebben ingeburgerd en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven zou zijn geworden, getuige daarvan de diverse steunbetuigingen; zij geregeld deel zou nemen aan culturele activiteiten, de muziekschool, optredens bij stadsfeesten en zij zich ook zou inzetten als vrijwilliger bij de speelpleinwerking in Geraardsbergen; betrokkene tevens blij zou geven van een grote burgerzin, zij bescheiden en verantwoordelijk zou zijn en zij haar geldelijke beperkingen zou kennen en zij geen aankopen zou doen die zij zich niet zou kunnen veroorloven, noch zij zich zou laten verleiden tot allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te raken; zij intussen een goede kennis van het Nederlands zou bezitten en zij haar uiterste best zou doen om deze kennis voortdurend te verbeteren, hetgeen automatisch zou gebeuren wanneer men dagelijks les zou volgen in een Nederlandstalige school; zij een uiterst minzaam persoon zou zijn die met niemand moeilijkheden zou zoeken/hebben, wat zou worden aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun zou genieten van de plaatselijke bevolking; zij haar woonst in Geraardsbergen als haar enige thuis zou beschouwen, en haar vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware haar Belgische familie vormen, naast haar bestaande familie; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijke leven en er aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden en betrokkene ter staving foto's en een verklaring van zichzelf toevoegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat zij hier al jaren naar school zou gaan, ze net haar zevende jaar kantoor zou hebben afgewerkt en ze haar middelbaar diploma zou hebben behaald aan het GO! Atheneum te Ninove, ze volgend academiejaar graag naar de Hogeschool zou gaan; zij haar uiterste best zou doen op school en zij zich wonderwel zou integreren in het sociale leven; betrokkene het risico zou lopen om een schooljaar te verliezen en zij letterlijk al haar kansen zou verliezen die zij de laatste jaren zou hebben opgebouwd omdat zij net afgestudeerd zou zijn en zij haar leven met haar diploma verder zou willen uitbouwen in België; zij een zeer gemotiveerde en sterke leerling zou zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep, getuige hiervan de verklaringen van de directeur en leerkrachten van haar school, evenals het feit dat zij zopas

haar middelbaar diploma zou hebben behaald; betrokkene zich zeer gemotiveerd zou voelen om naar school te gaan, vooral om op die manier haar kansen op een betere toekomst te verhogen en zij om die reden enorm graag les zou willen volgen aan de Hogeschool om nadien te kunnen gaan werken; betrokkene klaar zou staan om eender welke job te aanvaarden zodra haar dat toegelaten zou worden en zij op die manier zou willen duidelijk maken dat ze in staat zou zijn om over een eigen inkomen te beschikken en zij gemotiveerd en geïntegreerd zou zijn en betrokkene ter staving een schoolattest, getuigenissen, een diploma secundair onderwijs en foto's toevoegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene meerderjarig en bijgevolg niet meer schoolplichtig is.

Het gegeven dat betrokkene hogere studies zou willen volgen, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene momenteel beter Nederlands zou spreken en schrijven dan de taal van haar geboorteland en zij onze taal effectief als haar moedertaal zou beschouwen, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene volledig in het Nederlands zou zijn opgevoed, gezien zij tot op bijna 16-jarige leeftijd in Congo DR zou hebben gewoond. Het lijkt aannemelijk dat het gezin thuis hun moedertaal bleef hanteren, niettegenstaande het mogelijk is dat betrokkene daarnaast ook het Nederlands zou leren.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam als minderjarige samen met haar moeder in België toe. De asielaanvraag van haar moeder, ingediend op 06.08.2009, werd afgesloten op 06.04.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij tot op heden bevreesd zou zijn voor haar terugkeer naar Congo, nu er nog zeer regelmatig berichten zouden zijn omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers zouden vallen. Deze berichten en het reisadvies van de Belgische overheid, zouden aantonen dat er momenteel enorm veel problemen zouden zijn in het land. Volgens de FOD Buitenlandse Zaken zou het in verschillende gebieden momenteel erg onveilig en onrustig zijn omwille van activiteiten van gewapende groepen. In Kinshasa zou in alle gevallen worden afgeraden om zich te voet te verplaatsen, bovendien zou het wegennet in Kinshasa zo goed als vernield zijn. Ook het gebruik van het openbaar vervoer zou worden afgeraden. De situatie in Kinshasa zou volgens de laatste rapporten en berichten extreem onrustig zijn als gevolg van rellen waarbij vaak tientallen doden zouden vallen. Er wordt eveneens verwezen naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk zou blijken dat de situatie op het vlak van zowat alle mensenrechten, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land, enorm problematisch zou zijn. Betrokkene voegt ter staving het reisadvies van de Fod Buitenlandse Zaken Congo, het artikel van De Redactie 'Opnieuw rellen met betogers in Kinshasa' dd. 21.01.2015, het artikel van MO 'ça chauffe à Kinshasa' dd. 25.01.2015 het artikel van Cordaid 'Spanningen lopen op in DRC' dd. 21.01.2015, een rapport van Artsen zonder Grenzen 'Everyday emergency. Silent suffering in Democratic Republic of Congo' en een rapport van Usaid 'Democracy, human rights, and governance of the democratic republic of the Congo' toe.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Congo DR geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk:

"Niet-essentiële reizen worden afgeraden naar de provincies Noord-Kivu, Zuid-Kivu, het noorden en het oosten van de Province Orientale en het noordoosten van Katanga. Mits inachtneming van onderstaande specifieke veiligheidsmaatregelen, kan in Kinshasa en de rest van de Democratische Republiek Congo gereisd worden". Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene toont niet aan dat zij zich niet naar Kinshasa zou kunnen begeven teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedure. Wat betreft de verwijzing naar rapporten en artikels, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Congo DR en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen

onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt aan dat het in Congo niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen zou hebben, alsmede de onwil vanwege de corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren.

Regelmatig zijn er Congolese burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Kinshasa. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Congolese burgers.

Betrokkene haalt aan dat zij samen met haar familie in Geraardsbergen zou wonen. Ze zou bij haar moeder (S.B.N.) wonen, die legaal in België zou verblijven. Ze zou ook bij haar broer (S.M.M.M.) wonen, die hier zou geboren zijn en over de Belgische nationaliteit zou beschikken. Tenslotte zou ze ook samenwonen met haar broers (J.M., J.M.) en met haar zus (M.M.). Ter staving voegt zij de identiteitskaart van haar moeder toe. Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het loutere gegeven dat betrokkene haar jongste broer in België geboren zou zijn en de Belgische nationaliteit zou hebben, kan niet aanvaard worden. Er wordt niet aangetoond waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou vormen en een tijdelijke verwijdering van het grondgebied van betrokkene zou verhinderen.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Congo, ze zou er immers niets of niemand meer hebben om op terug te vallen. Ze zou hier in België verblijven bij haar moeder en haar broers en zus. Betrokkene zou in Congo over geen enkele plaats of familie meer beschikken waar zij veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over haar aanvraag. Een terugkeer naar Congo zou betrokkene in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor haar elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand haar enig toekomstperspectief zou kunnen bieden.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen zou hebben gehad met justitie en zij dan ook een blanco strafregister zou hebben en er dan ook met zekerheid zou kunnen gesteld worden dat zij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor haar geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene enkel de inkomsten van haar moeder zou hebben om op terug te vallen, betrokkene toont wederom niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij haar aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen. Het feit dat zij ten laste is van haar moeder, verhindert haar niet terug te keren naar Congo om daar haar aanvraag in te dienen. Haar moeder kan haar immers, vanuit België, financieel bijstaan.[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing in de zaak met rolnummer 180 083.

1.3. Eveneens op 21 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ook op 24 september 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing in de zaak met rolnummer X en de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer X

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster dient op 26 oktober 2015 twee verzoekschriften in, waarbij het ene verzoekschrift is gericht tegen zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing (rolnummer: 180 083) en het andere verzoekschrift enkel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing (rolnummer: 180 076).

2.2. De Raad dient aldus vast te stellen dat verzoekster, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing – met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2015 – twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend. Er dringt zich derhalve een toepassing op van artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

2.3. Het verzoekschrift, gekend onder rolnummer X, werd het laatst ingeschreven op de rol. De Raad oordeelt derhalve op grond van voormeld verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij ter terechtzitting het andere verzoekschrift met rolnummer X aanduidt.

2.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 180 083, 180 076 (volgnr. 5), 180 048 (volgnr. 6) en 180 047 (volgnr. 7) worden samen opgeroepen en behandeld.

De verzoekende partijen zijn het er mee eens dat in de zaken 180 076 en 180 047 de afstand van het geding wordt vastgesteld op grond van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980, daar de hierbij bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens het voorwerp van het beroep uitmaken in de zaken 180 083 en 180 048.”

De afstand van het geding wordt derhalve vastgesteld voor de zaak met rolnummer X

3. Onderzoek van het beroep ingediend in de zaak met rolnummer X

3.1. Verzoekster voert in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“Doordat de bestreden beslissing het verzoek tot regularisatie afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden worden weerhouden vereist door artikel 9bis§1 Vr.W die verzoekende partij niet toelaten de aanvraag in te dienen volgens de gewone procédure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of plaats van oponthoud in het land van herkomst, terwijl

er wel degelijk sprake is van dergelijke buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekende partij.

Terwijl art 9bis §1 Vr.W. stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft...

Zodat de betrokken beslissing artikel 9bis §1 Vr.W. schendt.

Toelichting:

Artikel 9bis §1 Vr.W. stelt twee ontvankelijkheidsvoorwaarden, namelijk het voorleggen van een identiteitsdocument en het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij legt een kopie voor van haar Congolees paspoort, waardoor haar identiteit voldoende is bewezen.

Daarnaast geeft verzoekende partij verschillende redenen aan waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen.

Verzoekende partij verblijft reeds meer dan zes jaar in ons land. Haar moeder heeft onbeperkt verblijfsrecht gekregen na de geboorte van haar jongste broer, waardoor de rest van het gezin uiteraard ook verblijfsrecht wenst te verkrijgen.

Verzoekende partij kan niet gescheiden worden van haar gezin, dat bestaat uit drie minderjarige en twee meerderjarige nog schoolgaande kinderen.

De moeder van verzoekende partij, mevrouw N., is de enige kostwinner in huis. Zij onderhoudt met haar bon haar vijf kinderen. Het spreekt voor zich dat het voor hen onbetaalbaar is om alle kinderen die niet over legaal verblijf beschikken naar Congo te laten vliegen en daar te verblijven tot wanneer de nodige procédure werd doorlopen.

De moeder van verzoekende partij kan onmogelijk meegaan, aangezien zij dan haar inkomen zou verliezen en niet langer kan zorgen voor haar minderjarige kinderen, die slechts respectievelijk vijf en negen jaar oud zijn.

Zij kan de kosten onmogelijk dragen.

Bovendien moeten de kinderen naar school kunnen gaan. Ook verzoekende partij volgt school. Zij zit momenteel in haar eerste jaar Bachelor in het Office Management te Brussel (zie stuk 3).

Indien zij verplicht zou worden terug te keren naar Congo tot wanneer zij daar de nodige documenten heeft bekomen, dan mist zij minstens één schooljaar, als zij al ooit kan terugkeren naar België.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt indien deze tijdelijke verwijdering een schooljaar zou kosten. (cfr. RvSt., nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr. 73.041 dd. 10 april 1998)

De Dienst Vreemdelingenzaken hield met dit argument echter geen rekening omdat verzoekende partij niet langer schoolplichtig is. Echter, het feit dat zij deze opleiding wil volgen en nog een diploma wenst te behalen kan toch niet ontmoedigd worden. In tegenovergestelde zin oordelen, is immers allesbehalve humanitair te noemen en zou haar alle kansen die zij hier de laatste jaren heeft uitgebouwd, zonder meer terug ontnemen.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoekende partij geen familie of kennissen meer zou hebben in Congo waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen zicht op de duurtijd van het verblijf, indien verzoekende partij zou terugkeren om haar aanvraag vanuit Congo te doen. Er kan bovendien niet met zekerheid worden gesteld dat verzoekende partij nadien nog kan terugkeren naar België.

Indien men de gegrondheid van de aanvraag reeds hier kan onderzoeken, lijkt de verplichte tijdelijke terugkeer naar Congo om van daaruit de aanvraag te doen, een vrij onnuttige en niet humanitaire administratieve verplichting, die gemakkelijk kan worden vermeden.

Indien verzoekende partij inderdaad zou terugkeren, zijn er helemaal geen garanties dat zij nadien terug naar België kan komen. Bovendien beschikt verzoekende partij niet over de nodige middelen voor een dergelijke reis en dergelijk verblijf. Verzoekende partij woont in België sinds haar vijftiende levensjaar. De Dienst Vreemdelingenzaken leidt hieruit af dat zij nog steeds banden moet hebben met zijn land van herkomst en dat zij onmogelijk even goed Nederlands kan spreken als zijn moedertaal.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich hiermee erg gemakkelijk. Verzoekende partij is op een vrij belangrijk moment in haar leven in België toegekomen. Een periode waarin men veel ervaringen opdoet waardoor haar leven wordt gevormd. Verzoekende partij heeft deze periode in België geleefd, waardoor zij nu de persoon geworden is waarvoor ze staat. Zij heeft hier een grote vriendenkring uitgebouwd, wordt enorm geapprecieerd op school en daarbuiten, behaalt enorm goede resultaten, zowel in het middelbaar als nu op hogeschool.

Al het voorgaande dient wel degelijk aanzien te worden als buitengewone omstandigheden die het verzoekende partij onmogelijk maken om haar aanvraag in te dienen volgens de gewone procédure, namelijk via de diplomatieke of consulaire diensten in Congo.
Het argument van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg geen grond.

[...]

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verblijft sinds augustus 2009 in België en heeft zich sinds haar aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Zij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt haar aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partij is naar België gekomen samen met haar moeder, broer en zus. Haar moeder heeft hier legaal verblijf, evenals haar jongste broertje die hier is geboren. Verzoekende partij en haar familie gingen er redelijkerwijze van uit dat het verblijf van het hele gezin hier zou geregulariseerd worden, aangezien zij hun leven hier intussen volledig hebben uitgebouwd, hier perfect geïntegreerd zijn en hier samen een kerngezin vormen.

Twee leden van een gezin regulariseren, en nadien de andere leden steeds opnieuw weigeren is geen beslissing die elk redelijk denkend mens zou maken.

Het gezin heeft in het verleden jammer genoeg pech gehad doordat verkeerde procédures voor hen werden opgestart. Zij zijn steeds in het bezit geweest van een oranje kaart, die in 2012 werd ingetrokken. Daarom is verzoekende partij intussen meerderjarig en is het niet langer mogelijk een aanvraag tot gezinshereniging te doen.

Het is allesbehalve redelijk te noemen om vanwege een dergelijke formaliteit het verblijf van verzoekende partij niet te regulariseren. Zij is hier perfect geïntegreerd samen met haar familie, ze gaat naar school, zet zich in voor vrijwilligerswerk en voor de gemeente, neemt deel aan allerhande culturele en sociale activiteiten, en toch wordt de gegrondheid van haar aanvraag zelfs niet onderzocht.

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die haar moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partij minstens een jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zal krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt haar woonst in Geraardsbergen als haar enige thuis, en haar vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware haar Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar, terwijl de kinderen hier al die tijd naar school gaan en het hele gezin overduidelijk geïntegreerd is in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Het argument dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt aangehaald, dat in de aanvraag van verzoekende partij niet wordt aangetoond dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen

om te worden onderworpen aan geweld en terreur, is eveneens niet redelijk te noemen, zeker gezien de willekeur van het geweld in Congo.

Er worden niet steeds specifieke groepen personen geïdendeerd. Het geweld ten aanzien van personen is vaak enorm willekeurig waardoor men niet kan bewijzen op voorhand het slachtoffer te kunnen worden van dergelijke gedragingen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

[...]

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Congo terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn moeder, mevrouw B.S.N. (R.R.-nr.: [...]) en zijn jongste broer, S.M.M.M. (R.R.-nr.: [...]).

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij een feitelijk gezin vormt met zijn moeder, B.S.N., die over legaal verblijf in België beschikt. Doordat verzoekende partij de dochter is van mevrouw N. en nog steeds volledig afhankelijk is van haar moeder, is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Verzoekende partij is bovendien de oudste dochter van mevrouw N. en draagt dus samen met haar broer, J.M., een grote verantwoordelijkheid in het gezin. Indien zij verplicht zouden worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat zij nadien hun gezin terug kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op het gezin, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de betreffende regularisatieaanvraag met meerdere stukken haar situatie aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag in het land van origine te formuleren.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan. [...]"

3.2. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.3. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder verklaarde de aanvraag onontvankelijk omdat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden beschouwd als buitengewone omstandigheden die haar toelaten haar aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals het tijdelijke karakter van een terugkeer naar haar herkomstland in vraag stelt, ze vooruit loopt op de feiten. In de eerste bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoekster haar verblijfsaanvraag moet indienen in haar herkomstland, zonder dat uitspraak wordt gedaan over de vraag of zij tot een verblijf kan worden gemachtigd. Het staat verzoekster aldus vrij een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het herkomstland, waarbij het aan verweerder zal toekomen over deze aanvraag te oordelen. Het enkele gegeven dat de behandeling van de verblijfsaanvraag in het herkomstland enige tijd in beslag kan nemen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de eerste bestreden beslissing slechts een tijdelijke verplichting om terug te keren naar het herkomstland inhoudt. Indien verzoekster zich alsnog geconfronteerd zal zien met een negatieve beslissing over de grond van de zaak, staat het haar vrij de voor haar beschikbare beroepsmogelijkheden te benutten. Verzoekster kan evenwel deze eventuele toekomstige negatieve beslissing over de gegrondheid van de zaak, thans niet aanwenden om te betogen dat er sprake zou zijn van een “*permanente*” breuk met België.

3.6. Verzoekster herhaalt de elementen die haar zaak kenmerken, waarbij zij erop wijst dat zij “*hier perfect [is] geïntegreerd samen met haar familie, ze gaat naar school, zet zich in voor vrijwilligerswerk en voor de gemeente, neemt deel aan allerlei culturele en sociale activiteiten*”. In deze wijst de Raad er evenwel op dat de stelling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” ((RvS 9 december 2009, nr. 198.769, RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c), RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verzoekster toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. De banden en integratie die verzoekster in België kan laten gelden, evenals de vriendschapsbanden die zij heeft uitgebouwd, houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Het kan ook niet volstaan te benadrukken dat verzoekster sinds haar vijftiende levensjaar in België woont en op een vrij belangrijk moment in haar leven naar hier is gekomen. Verzoekster stelt dat de overwegingen dienaangaande in de eerste bestreden beslissing – met name dat haar banden en integratie in België niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het herkomstland en dat het onwaarschijnlijk is dat zij het Nederlands meer machtig zou zijn dan haar eigen moedertaal – ervan getuigen dat verweerder “*het zich erg gemakkelijk [maakt]*”, doch met deze overtuiging toont ze niet aan dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoekster blijft in gebreke deze overwegingen in concreto te betwisten. Nergens in de eerste bestreden beslissing kan ook worden gelezen dat de elementen die verzoeksters zaak kenmerken geen aanleiding zouden kunnen geven tot een regularisatie. Er werd enkel – in overeenstemming met de hierboven weergegeven rechtspraak van de Raad van State – gesteld dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone

omstandigheden. Het staat verzoekster dan ook vrij deze elementen in te roepen in het kader van het onderzoek ten gronde van haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekster verwijst naar de scholing die zij alhier volgt, werd in de eerste bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet langer schoolplichtig is. Tevens werd opgemerkt dat het willen volgen van hogere studies niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag kan worden ingediend in België, waarbij werd aangegeven dat het verzoekster vrijstaat vanuit haar land van herkomst een studentenvisum aan te vragen. Door louter te benadrukken dat *“het feit dat zij deze opleiding wil volgen en nog een diploma wenst te behalen [...] toch niet [kan] ontmoedigd worden”* en dat *“haar alle kansen die zij hier de laatste jaren heeft uitgebouwd, zonder meer terug [worden] ontn[o]men”*, toont zij niet aan dat verweerder het argument inzake de scholing op kennelijk onredelijke wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld. De overtuiging van verzoekster dat de beoordeling van verweerder allesbehalve humanitair te noemen is, kan de eerste bestreden beslissing evenmin aan het wankelen brengen. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State is in deze niet dienstig, daar de feiten die aan voormeld arrest ten grondslag lagen, geenszins gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Verzoekster poneert verder nog dat zij minstens één schooljaar zal missen, waarbij het niet zeker is dat zij ooit zal kunnen terugkeren. De Raad merkt in deze op dat verzoekster vooreerst niet aantoonst in welke mate al haar kansen in België zouden worden teniet gedaan door het enkele gegeven dat zij één schooljaar zou missen. Verzoekster kan haar studies opnieuw hernemen, wanneer zij haar verblijfsrechtelijke situatie heeft geregeld. Verder staat het haar vrij om bij de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen om haar studiejaar te voltooien. Voor wat betreft het argument dat verzoekster er niet zeker van kan zijn dat zij ooit zal mogen terugkeren, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.5.

3.8. Verzoekster benadrukt verder haar familiale situatie, waarbij zij aangeeft dat zij niet kan worden gescheiden van haar gezin, dat zij samenleeft met haar moeder – die als enige kostwinner haar vijf kinderen onderhoudt –, dat haar moeder onmogelijk kan meegaan naar haar herkomstland en dat haar moeder onmogelijk de reis van verzoekster kan bekostigen. Door het louter herhalen van de elementen die zij heeft aangehaald in haar verblijfsaanvraag, toont verzoekster evenwel niet aan dat de door verweerder gedane appreciatie hiervan incorrect of kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zou zijn. De Raad kan weliswaar begrip opbrengen voor de situatie waarin verzoekster zich bevindt – waarbij zij als jongvolwassene niet langer gezinshereniging met haar moeder kan verkrijgen – doch er kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft concreet aan te tonen dat verweerder ten onrechte haar familiale situatie en het gebrek aan financiële draagkracht van haar moeder niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid. In deze wijst de Raad erop dat verweerder in de eerste bestreden beslissing stelt dat het enkele gegeven dat andere gezinsleden in België verblijven, nog niet aantoonst waarom het bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar het herkomstland. Verweerder heeft hierbij aangegeven dat de scheiding tussen verzoekster en de andere gezinsleden slechts tijdelijk is, wat geen breuk van de familiale relaties betekent. Verzoekster spreekt in haar verzoekschrift van een permanente breuk, waarbij zij andermaal het tijdelijk karakter van de terugkeer naar haar herkomstland in vraag stelt, doch de Raad kan in dit verband verwijzen naar het gestelde in punt 3.5. Verzoekster houdt voor dat haar moeder haar niet kan vergezellen, maar dit kan de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing evenmin aantonen. Nergens in deze beslissing wordt immers vooropgesteld dat verzoeksters moeder haar dient te vergezellen naar haar land van herkomst. Wat betreft het gebrek aan financiële draagkracht, benadrukt de Raad dat verweerder heeft aangegeven dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland bij wie zij tijdelijk kan verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Verzoekster betwist deze vaststelling als dusdanig niet, doch beperkt er zich toe andermaal het tijdelijke karakter van de terugkeer te betwisten. Opnieuw herneemt de Raad het gestelde in punt 3.5. Aldus blijft de overweging overeind dat verzoekster niet aantoonst geen beroep te kunnen doen op familie, vrienden of kennissen om haar te ondersteunen in haar herkomstland. Verweerder heeft er bovendien tevens op gewezen dat verzoeksters moeder haar eventueel vanuit België financieel kan bijstaan. Verzoekster stelt dat het *“voor zich [spreekt] dat het voor hen onbetaalbaar is om alle kinderen die niet over legaal verblijf beschikken naar Congo te laten vliegen en daar te verblijven tot wanneer de nodige procedure werd doorlopen”*, doch verzoekster kan er zich niet toe beperken dergelijks zonder meer te poneren. Het enkele gegeven dat verzoeksters moeder de enige kostwinner is, impliceert niet zonder meer dat zij niet in staat zou zijn verzoeksters vliegtuigtickets te betalen. Ook wat betreft de kosten van het verblijf in het herkomstland, toont verzoekster niet in concreto aan dat haar moeder dit niet zou kunnen bekostigen. Bovendien herhaalt de Raad het gestelde in de eerste bestreden beslissing, dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen heeft op wie zij een beroep kan doen. Bovendien laat verzoekster volgende passage in de

eerste bestreden beslissing volledig onbesproken: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma’s van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.”* Gelet op het bovenstaande, toont verzoekster niet aan dat haar specifieke familiale situatie en de financiële draagkracht van het gezin op incorrecte of onredelijke wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden beoordeeld.

3.9. Inzake de veiligheidssituatie in Congo betoogt verzoekster dat er sprake is van willekeurig geweld, zodat het niet redelijk is te vereisen dat zij een persoonlijk bewijs levert dat zij het risico loopt om te worden onderworpen aan geweld en terreur. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag niet als dusdanig heeft aangehaald dat er sprake zou zijn van een zodanige vorm van willekeurig geweld, dat geen persoonlijk bewijs kon worden verlangd. In deze kan verweerder dan ook niet worden verweten, waar hij vereist dat verzoekster de algemene situatie toepast op haar eigen zaak en stelt dat elk persoonlijk bewijs dat verzoeksters leven in gevaar is, ontbreekt. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekster geenszins concreet ingaat op het argument dat in het negatief reisadvies voor de D.R. Congo het volgende wordt gesteld: *“Mits inachtneming van onderstaande specifieke veiligheidsmaatregelen kan in Kinshasa en de rest van de Democratische Republiek Congo gereisd worden.”* Het louter herhalen dat de veiligheidssituatie in Congo problematisch is, volstaat niet om de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

3.10. Waar verzoekster stelt dat zij er redelijkerwijze vanuit ging dat zij zou worden geregulariseerd – gelet op het gegeven dat reeds twee leden van haar kerngezin zijn geregulariseerd – herhaalt de Raad vooreerst dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet wordt geregulariseerd. Er wordt enkel gesteld dat verzoekster haar verblijfsaanvraag vanuit haar herkomstland moet indienen. Verder wijst de Raad erop dat de situatie van de twee op legale wijze in het Rijk verblijvende gezinsleden, niet kan worden vergeleken met verzoeksters eigen situatie. Zo wijst de Raad erop dat het jongste kind van het gezin een Belgische onderdaan is, zodat zijn legaal verblijf reeds ipso facto hieruit voortvloeit. Het legaal verblijf van verzoeksters moeder vindt zijn grondslag in een gezinshereniging met voormeld Belgisch kind. Verweerder beschikte derhalve in geen van beide gevallen over dezelfde appreciatiemarge als in verzoeksters geval om het wettig verblijf al dan niet toe te kennen. In het licht hiervan kan verzoekster zich derhalve niet zonder meer beroepen op de situatie van haar jongste broer en moeder, om daaruit verwachtingen inzake haar eigen situatie af te leiden. Waar verzoekster nog aangeeft dat zij pech heeft gehad doordat in het verleden verkeerde procedures voor haar zijn opgestart, wijst de Raad erop dat verzoekster de huidige verblijfsprocedure niet kan aanwenden om de pech die ze opgelopen heeft in andere procedures te laten compenseren. Verzoekster bevindt zich heden in de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient derhalve te voldoen aan de daarin gestelde voorwaarden, waaronder het aantonen van buitengewone omstandigheden. Het verkeerd aflopen van procedures in het verleden vormt geen reden waarom verzoekster thans niet kan terugkeren naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

3.11. Verzoekster kan de vaststelling van verweerder dat zij haar verblijfsaanvraag moet indienen in het herkomstland ook niet reduceren tot een *“formaliteit”*. Het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, is – conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – een wettelijke vereiste opdat een vreemdeling zijn verblijfsaanvraag kan initiëren vanuit België. Wanneer verweerder vaststelt dat geen dergelijke buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, quod in casu, dient hij de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren, waarbij hij geenszins kan beslissen alsnog af te zien van het toepassen van voormelde wettelijke voorwaarde, om reden dat de tijdelijke terugkeer naar Congo *“een vrij onnuttige en niet humanitaire administratieve verplichting”* is die *“gemakkelijk kan worden vermeden”*.

3.12. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. De enkele overtuiging van verzoekster dat de eerste bestreden beslissing volstrekt onredelijk is en dat er wel degelijk duidelijk sprake is van buitengewone omstandigheden alsook dat het haar beter uitkomt als de procedure hier haar beslag krijgt volstaat niet om de motieven aan het wankelen te brengen. Deze overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan

die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.13. Daargelaten de vraag of in casu voldoende onderbouwd is aangetoond dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid – die zijn vereist opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoekster, die meerderjarig is, en haar moeder, broers en zus – wijst de Raad op het volgende. Verzoekster werd nooit tot een verblijf van langer dan drie maanden gemachtigd, zodat aldus sprake is van een situatie van eerste binnenkomst. Verzoekster toont niet aan waarom haar private belangen – die eruit bestaan verder op onwettige wijze in België te verblijven om haar gezinsleven verder te onderhouden en alhier verder te kunnen studeren – zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het handhaven van de verblijfsreglementering. Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij ze niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster toont niet in concreto aan waarom er in haar geval anders over zou moeten worden geoordeeld. Verzoekster betoogt weliswaar dat zij de oudste dochter is en zodoende een grote verantwoordelijkheid draagt in het gezin, doch blijft in gebreke concreet aan te tonen waarom haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk is voor de organisatie van het gezinsleven. De sociale bindingen met België die verzoekster heeft ontwikkeld vanaf haar aankomst in België in 2009 zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande toe te staan dat ze een aanvraag om verblijfsmachtiging indient, minstens toont verzoekster dit niet aan. Waar verzoekster andermaal de tijdelijkheid van de terugkeer in twijfel trekt, herhaalt de Raad het gesteld in punt 3.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel in dit verband wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van geding wordt vastgesteld voor wat betreft het beroep met rolnummer X

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft het beroep met rolnummer X

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA